

heo jone peåle olli sanud, ja et neis nüüd
jäalle lotus olli seit õnnetusest lehti sõda,
mis siise nemmad Issa su läbbi ollid sanu-
nud. Temma hea noene lubbos temmale
isse monnikord futāit mina fortust kõj tua,
kui ta aega isse mitte ei tahaks kõriso mihi-
na ja seal teistega hullo ello piddada.

Juhhan piddas kolm nääddalat mis ta
oli lubband, ja ei läinud mitte kõrt o.
Aaga seal killas, kus Juhhan ellas, olli
se muis et marrus, tolgude ja pulmade jo-
dulissa kanaeste piddi wina jed ma Juh-
han vallu i ka nüüd pulma. Temma man-
nag sõbreed sellega temma muido kõr sis-
oli jenud, ollid ka seal, ja jõimad ja dis-
fusid kui hullud innimesed. Reed h. kla-
sid nüüd Juhhanit naerma, ja ütlesid:
„Maa! nüüd o Juhhan õiae pühha mees!
„Nüüd ta ei tööhi ennami juu. Kõrisko Her-

to

„ta nomimisse läbbi on ta waggals in-
„nimesset's sanud!“ Juhhan fulis sedda;
temma wannad himmud tõusid; temma
mõtles: ükskord ei olle mitte iggakõ... ;
hakkas joma, ja jõi ni kauta, kuni ta tais
ollit kui pil. Nüüd said wannad himmud
jäalle woomust temma ülle. Da jõi nüüd
jäalle igga pával fui eñnegi, ja veel hullu-
minne, otsegi olleks temma tabtnud omma
süddame tuñi istust wina siise ärrauppu-
tada. Joobnust peast aias ta rum mal-d
jutnud, hakkas fömama ja riidlema, sai
peesa ja pealeg veel kohu ees muhtlust.
Temma main-piddaminne läps leggane
nurja, ja wimaks wöeti temma maia ja
maad temma käest ärra. Se ülle läps tem-
ma leggane hulluks, sattus joobnust peast
kraivi, ja murdis omma kaela. Rohko
wanneniad ei laiknud tedda m tre Füriko,
Aeda matka, vald tedda pandi Füriko aia
tah-